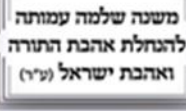

שתי משניות ליום משנה שלמה

יו"ל ע"י משנה שלמה

העמותה להנחלת אהבת התורה
ואהבת ישראל (ע"ר)

מס' עמותה: 580553329

טל': 052-5802345 מייל: mishna.shlema@gmail.com
כתובת: עין שמש 23 גני תקווה 55900

פרויקט שתי משניות ליום - לעילוי נשמת
הרה"ק רבי אברהם מתתיהו ב"ר מנחם נחום זצוק"ל כ"ק האדמו"ר מסטנשט
הרה"ק רבי חיים זאנוויל ב"ר משה זצוק"ל כ"ק אדמו"ר מריבניץ

"תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר: "הליכות עולם לו"
אל תיקרי הליכות אלא הלכות". - רש"י: הלכות - משנה וברייתא, הלכה למשה מסיני.

הלימוד היומי לעילוי נשמת הבחור ניר חיים ע"ה ב"ר רחמים ורויטל דואני שיבלט"א הרה"ק רבי חיים אבישלום ב"ר עזרא אליהו כהן זצוק"ל

משנה ד'

עֲשֶׂרָה נְסִים נַעֲשׂוּ לְאַבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם שניצלו מעשר המכות שפגעו במצרים ולא בבני ישראל וְעֶשְׂרָה נִסִּים נַעֲשׂוּ **עַל הַיָּם** ניסים אלו לא מוזכרים במפורש בתורה, אלה הם נלמדים ממדרשים*. **עֶשְׂרֵי מִכּוֹת**** **הַבֵּיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְרַיִים בְּמִצְרַיִם** הם אותם עשר המכות שכתובות בתורה, **וְעֶשְׂרָה עַל הַיָּם*****. **עֶשְׂרָה נְסִיוונוֹת**** נֶסֶוּ אֲבוֹתֵינוּ אֶת הַמָּקוֹם הַקַּב"ה בְּרוּךְ הוּא בְּמִדְבַר כְּלוּמַר שֶׁהִיא לְהַם חוֹסֵר בְּאִמּוֹנָה בְּה', כִּךְ שֶׁפִּעְלָו כְּאִילוּ אִין הַקַּב"ה יִכּוֹל לְהוֹשִׁיעַם מִצְרַתָּם, שְׁנֶאֱמַר (במדבר יד, כב) "וַיִּנְסוּ אֹתִי זֶה עֶשְׂרֵי פַעַמִּים וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי".**

* שהם נבקע לשנים 2. שנעשה להם שביל כעין מנהרה, שהמים היו גם מעל ראשם 3. שקרקעת הים לא היתה בוצית 4. למצרים, קרקע הים היתה בוצית 5. שהמים שבקרקעת הים קפאו בצורה של לבנים מסודרות 6. שהמים שקפאו היו קשים כמו סלעים 7. שנעשו שנים עשר שבילים בתוך הים וכל שבט עבר בשביל שלו 8. שהמים שקפאו היו שקופים וכל שבט יכול היה לראות את השבטים האחרים שלצידו 9. שמתוך הים יצאו מים מתוקים שניתן היה לשתותם 10. שגם אותם מים מתוקים שזרמו בתחילה קפאו לאחר שבני ישראל שתו כל צרכם והיו נערמים על הארץ.

** דם, צפרדע, כינים, ערוב, דבר, שחין, ברד, ארבה, חושך, מכת בכורות. ובר"ת דצ"ך עדי"ש באח"ב

*** כמנן עשר לשונות של נפילה המוזכרות בשירת הים 1. רמה בים 2. ירה בים 3. טבעו בים סוף 4. תהומות יכסיומו 5. ירדו במצולות 6. תרעץ אויב 7. תהרוס קמין 8. יאכלמו כקש 9. כסמו ים 10. צללו כעופרת.

**** 1. כשראו שמצרים רודפים אחריהם 2. במרה, שלא היה להם מים לשתות 3. במדבר סין, שאמרו 'בשבתנו על סיר הבשר באכלנו לחם לשבע כי הוצאתם אתנו אל המדבר הזה להמית את כל הקהל הזה ברעבי' 4. במן, שאמר להם לא לצאת ללקוט ביום השבת ויצאו 5. במן, שאמר לא להותיר מן ליום המחרת והותירו 6. ברפידיים שנאמר 'ירב העם עם משה ויאמרו תנו לנו מים ונשתה' 7. במה שנאמר 'והאספסוף אשר בקרבו התאוות וישבו ויבכו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר' 8. חטא העגל 9. שנאמר 'ויהיה העם כמתאוננים' 10. פרשת המרגלים.

רבינו עובדיה מרטנורא

ועשרה על הים - אחד, ויבקעו המים. שני, שנעשה הים כמין אדהל ונכנסו ישראל לתוכו, דכתיב (חבקוק ג') 'נקבת במטיו ראש פרזיו'. שלישי, שנעשה קרקעית הים יבש בלא חומר וטיט, דכתיב (שמות י"ד) 'ובני ישראל הלכו ביבשה'. רביעי, שקרקעית הים שדרכו בו המצריים שהיו רודפים אחרי ישראל נתחלחל ונעשה חומר וטיט, דכתיב (חבקוק ג') 'חומר מים רבים'. חמישי, שהמים הנקפאים בקרקע הים לא היו חתיכה אחת אלא חתיכות קטנות, כעין לבנים ואבני הבניין מסודרים זה

אצל זה, דכתיב (תהלים ע"ד) "אתה פוררת בעזך ים", שנעשה כעין פירורים. שישי, שנתקשו המים הנקפאים ונעשו קשים כסלעים, דכתיב (שם) "שברת ראשי תנינים על המים", והמצריים נקראו תנינים. שביעי, שנגזר הים לשנים עשר גזרים כדי שיעברו כל שבט ושבט בדרך אחד לבדו, והיינו דכתיב (שם קל"ו) "לגזור ים סוף לגזרים". שמיני, שקפאו המים כספיר ושוהם וזכוכית, כדי שיראו השבטים אלו את אלו, שעמוד האש היה מאיר להם, וזהו שנאמר (שם י"ח) "חשכת מים עבי שחקים". כלומר קבוצת המים היה כעבי שחקים כעצם השמים לטוהר. תשיעי, שהיו יוצאים ממנו מים מתוקים שהיו שותים אותם, וזהו שנאמר נזולים. עשירי, שלאחר ששתו מהם מה שרצו, הנותרים מהם היו נקפאים ונעשים ערימות, דכתיב (שמות ט"ו) "נערמו מים, ניצבו כמו נד נזולים". עשר מכות הביא הקב"ה על המצריים במצרים - דצ"ך עדי"ש באח"ב.

ועשר על הים - הן כנגד עשר נפילות שבשירת ויושע. רמה בים, ירה בים, טבעו בים סוף, תהומות יכסיומו, ירדו במצולות, תרעץ אויב, תהרוס קמין, יאכלמו כקש, כסמו ים, צללו כעופרת, הרי עשר נפילות. ותבלעמו ארץ אינו בחשבון הנפילות, שזו היא טובתן שזכו לקבורה.

עשר נסיונות נסו אבותינו להקב"ה במדבר - שנים בים, אחד בירידה, שם נאמר (שם י"ד) "המבלי אין קברים במצרים", ואחד בעליה, "ויבואו מרתה וילונר". אחד ברפידיים, "ירב העם עם משה". שנים במן, "לא תצאו... ויצאו", "איש אל יותר ממנו... ויותירו". שנים בשליו, בראשון "בשבתנו על סיר הבשר" בשליו, השני "והאספסוף אשר בקרבו". אחד בעגל. ואחד במתאוננים. ובמרגלים. והוא עשירי, שם נאמר "וינסו אותי זה עשר פעמים ולא שמעו בקולי".

לעילוי נשמת

מורי ורבי הרה"ק יצחק יגן ב"ר יעקב ורחל זצוק"ל
מור"ר אבי דוד שלום ב"ר שלמה דב וברכה שיפמן ע"ה
הרבנית פעריל דבורה ע"ה בת הרב ישראל צבי יאיר
מרת חיה רויזא בת מוה"ר נטע צבי שלאינגר ע"ה

לקבלת המשנה היומית למייל או לוצאפ ולהנצחות

ניתן לשלוח מייל לכתובת: mishna.shlema@gmail.com

או לשלוח הודעה לנייד: 052-5802345 או: 053-4287288

משנה ה'

עֲשֶׂרָה נְסִים נַעֲשׂוּ לְאֲבוֹתֵינוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, לֹא הִפִּילָה אֱשֶׁה אֲשֶׁה מַעֲוֵבֶרֶת לֹא הִפִּילָה
את עוברה* **מֵרִיחַ בָּשָׂר הַקֹּדֶשׁ** בשר הקרבנות, **וְלֹא הִסְרִיחַ** ולא התקלקל **בָּשָׂר הַקֹּדֶשׁ** בשר
הקורבנות, ואפילו קרבנות שניתן לאכול אותם במשך יומיים, לא הסריחו ולא התקלקלו **מֵעוֹלָם** אף
לא בימות הקיץ החמים, **וְלֹא נִרְאָה זָבוּב בְּבֵית הַמִּטְבָּחִים** מקום בו היו רוחצים את האברים
הפנימיים של הקרבנות, **וְלֹא אָרַע קָרִי לְכַהֵן גְּדוֹל בְּיוֹם הַפְּפוּרִים** שלא נטמא הכהן הגדול
בטומאת מקרה לילה בליל יום הכיפורים, שאם ח"ו היה נטמא, לא היה הכהן הגדול יכול לבצע את עבודת
יום הכיפורים, והיו צריכים למנות כהן אחר תחתיו שימלא את מקומו, **וְלֹא כָּבוּ גִשְׁמִים** את ה... **אֵשׁ**
שֶׁל עֵצֵי הַמַּעֲרָכָה הגשמים לא כיבו את האש שהיתה דולקת כל הזמן על מזבח העולה, אע"פ שמקום
המזבח לא היה מקורה, **וְלֹא נִצְחָה הָרוּחַ אֶת עַמּוּד הָעֶשֶׂן** העשן שהיה יוצא ממזבח העולה, היה
עולה בצורת כעין עמוד ישר לשמים, כמו עץ דקל, והנס היה שהרוח לא פיזרה מעולם את העשן לצדדים,
אלא תמיד העשן היה עולה ומיתמר באותו צורה של כעין עמוד לכיוון השמים, **וְלֹא נִמְצָא פְּסוּל**
בְּעֹמֶר בקרבן העומר שהוקרב בט"ז ניסן, שאם היה נפסל לא ניתן היה להקריבו ע"י הבאת שעורים
חדשות, היות שהיו קוצרים בלילה בדיוק את הכמות הנדרשת לצורך הקרבן ולא יותר **וּבְשֵׁתֵי הַלֶּחֶם**
קרבן שהקריבו בחג השבועות, ואם היו נפסלות לא היה ניתן להקריבו בזמן אחר **וּבְלֶחֶם הַפְּנִים** לחם
שהיו מניחים על שולחן הפנים שהיה בהיכל שבבית המקדש, ואם היה לחם הפנים נפסל, היה השולחן
נשאר ללא לחם, **עוֹמְדִים צְפוּפִים** שאע"פ שבזמן שעמדו כולם היה דוחק **וּמְשֵׁתֵי חוּמֵי רְוָחִים**
בזמן שהיו צריכים להשתחוות היה מקום מרווח לכל אדם לעשות כן, והקב"ה עשה נס זה כדי שלא ישמע
אחד את הוידוי של חברו, **וְלֹא הִזִּיק גֶּרְמוֹ נֹזֵק נְחֹשׁ וְעֵקֶרֶב** לאף אדם **בִּירוּשָׁלַיִם מֵעוֹלָם,**
וְלֹא אָמַר הַתְּלוּנָן אָדָם לְחֶבְרוֹ, צֵר לִי הַמָּקוֹם שְׁאֵלֵן בִּירוּשָׁלַיִם שהיתה פרנסה בשפע
לכל אחד מתושבי ירושלים, ולא היה צורך לאף אדם להעתיק את מקום מגוריו מירושלים כדי לחפש
עבודה במקום אחר. פירוש נוסף, שלכל אחד מעולי הרגלים היה מקום לישון בו, בזמן שעלה לרגל.

*אשה מעוברת, שמריחה ריח תבשיל ומשתוקקת מאד לאוכלו, חייבים לתת לה לאכול מאותו תבשיל, אחרת יש סכנה לחייה ולחיי העובר,
שכן אם לא תמלא תאוותה יכולה היא ח"ו להפיל עוברה, ולכן מפני פיקוח נפש מותר לה לאכול אפילו ביום כיפור, וכן מותר לה לאכול
מאכלות אסורים, ברם בבית המקדש נעשה נס, שאע"פ שהיה נידף באוויר ריח טוב של צליית בשר הקרבנות, בכל זאת אף אשה מעוברת
לא התאוותה לאכול מבשר הקרבנות שהיה אסור לה לאכול, ובשל כך לא הפילה אשה עוברה מריח בשר הקרבנות.

רבינו עובדיה מברטנורא

ולא אירע קרי לכהן גדול
- לפי שהיא טומאה
היוצאה מגופו, היה הדבר
מגונה ומכוער יותר משאר
טומאות.

ולא כבו גשמים אש עצי
המערכה - ואע"פ
שהמזבח במקום מגולה
היה.

ולא נצחה הרוח את עמוד
העשן - שלא יהא מתמר
ועולה.

ולא נמצא פסול בעומר
ובשתי הלחם ובלחם
הפנים. שאם היה נמצא
בהם פסול קודם מצוותן לא
היה אפשר להקריב אחרים
תחתם. שהעומר נקצר
בלילה, ולא היו מרבים
לקצור. ושתי הלחם נאפים
מערב יום טוב, ואין אפייטן
דוחה יו"ט. וכן לחם הפנים
נאפה מערב שבת.

צפופים - לשון "צף על פני
המים". מרוב הקהל היו
נדחקים איש באחיו עד
שהיו רגליהם נטולות מן
הארץ ועומדים באוויר.

ומשתחוים רוחים - בשעת
השתחויה נעשה להם נס
ומשתחוים בריוח כל
אחד רחוק מחברו ארבע
אמות, כדי שלא ישמע את
חברו כשהוא מתודה
ומזכיר עונותיו.

צר לי המקום שאלין
בירושלים, גרסינן - לפי
שהיה המקום מוזמין להם
פרנסתו, ולא הוצרך אחד
מהם לצאת משם ולומר
פרנסתי (דחוקה) ואיני יכול
לדור בירושלים. ויש

ספרים שכתוב בהן כשאלין. ועל העולים לרגל נאמר, שלא היה אחד מהם מיצר כשהיה
לן בירושלים מחמת דוחק המקום. כמו "צר לי המקום גשה לי ואשבה" (ישעיה מ"ט).